

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 13Co/136/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8317200980
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 07. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Baran
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8317200980.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Barana a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Andreja Radomského v spore žalobcu: S. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX H. XX, právne zastúpeného JUDr. Milanom Szöllössym, advokátom so sídlom Mlynská č. 28, 040 01 Košice, IČO: 35570661 proti žalovanej: P. H., R. O. G., so sídlom R. X, XXX XX, O.: XXXXXXXX, o náhradu škody z ublíženia na zdraví z titulu zvýšenia sťaženia spoločenského uplatnenia s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Humenné č.k. 15C 17/2017-177 zo dňa 21.03.2019 takto

rozhodol:

I. Potvrdzuje rozsudok vo výroku II..

II. Mení rozsudok vo výroku III. tak, že žalobca má nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100 % z priznaného nároku.

III. Náhradu trov odvolacieho konania stranám sporu nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom rozhodoval o mimoriadnom zvýšení náhrady škody z ublíženia na zdraví titulom zvýšenia sťaženia spoločenského uplatnenia, pričom priznal žalobcovi zvýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia v rozsahu 15%, t.j. 2.677,05 eura a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

2. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že žalovaný zodpovedá za škodu na zdraví žalobcu, ku ktorej došlo prevádzkou motorového vozidla, ktoré bolo poistené u žalovaného, pričom pri tejto dopravnej nehode utrpel žalobca škodu na zdraví, ktorej výška bola ohodnotená počtom bodov XXXX pre sťaženie spoločenského uplatnenia za čo mu vznikol nárok na náhradu škody vo výške 17.847,-eur. Zároveň žalobca žiadal o mimoriadne zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia, ktoré môže súd zvýšiť najviac o 50% v prípadoch hodných osobitného zreteľa. Žalobca nesúhlasil s navrhovanou dohodou, v ktorej žalovaný uznával rozsah zvýšenia o 15% poukazujúc na to, že následkom úrazu je vylúčený z plnohodnotného, osobného, rodinného, pracovného a spoločenského života.

3. Súd prvej inštancie po vykonaní dokazovania mal za preukázané, že na základe dopravnej nehody žalobca je poškodený na zdraví, nakoľko došlo u neho k ľahkému obmedzeniu hybnosti pravého kolena, pourazovej deformite kosti predkolenia s osovou odchýlkou 5 stupňov, stredne ťažkému obmedzeniu hybnosti pravého členka a jeho chronického opuchu ako aj nohy, ku plošnej jazve po plastike defektu na predkolení vpravo cca 175cm² a keloidným jazvám. Na základe týchto zranení bol žalobca uznaným za invalidného pre pokles vykonávať zárobkovú činnosť o viac ako 40%, nakoľko jeho miera poklesu je 50% a obmedzenie jeho vykonávania práce spočíva v tom, že môže vykonávať len prácu v prostredí

bez nadmernej fyzickej záťaže, bez dlhej chôdze a státia a ľahšie práce podľa dosiahnutého vzdelania, pričom bol mu priznaný invalidný dôchodok vo výške 296,70 eura.

4. Súd prvej inštancie vec právne posúdil v zmysle ustanovenia § 2 ods. 2, § 4, § 5 ods. 1, § 5 ods. 5, § 10 ods. 4 Zákona č. 437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia. Vychádzajúc z rozhodovacej praxe vyšších súdnych autorít súd prvej inštancie zohľadnil mieru obmedzenia žalobcu v oblasti možnosti vykonávať bežné životné úkony, postarať sa o svoju hygienu, stravovanie, obliekanie, možnosť žiť rodinným životom, realizovať sa v partnerskom vzťahu, či mať deti, aj na osobitné, u každého jednotlivca zvlášť diferencované angažovanie v sférach spoločenského života, kultúry, športu, politiky a vedy. Poukázal na to, že žalobca utrpel úraz v 34. roku svojho života, pred ním viedol bežný život mladého človeka, mal založenú rodinu, o ktorú sa staral po stránke finančnej, ale aj výchovnej a spoločenskej. Športoval rekreačne, mal bežné záľuby, po dlhodobej liečbe nie je nesebestačným a odkázaným na pomoc iných osôb, nemá výrazné obmedzenia týkajúce sa fyzických alebo psychických aktivít, po úraze sa mu narodila ďalšie dieťa, naďalej pracuje u pôvodného zamestnávateľa bez zmeny platového ohodnotenia, pričom zamestnávateľ mu v čase jeho liečenia vyšiel v ústrety. Vzhľadom na tieto skutočnosti považoval súd prvej inštancie za primerané zvýšiť sťaženie spoločenského uplatnenia o 15% aj s prihliadnutím na to, že žalobca sa okrem toho, že ostal zaradený v pracovnom procese, môže tiež venovať voľno časovým aktivitám, aj keď v obmedzenej miere, zvláda ľahšie práce okolo domu, pomáha manželke, nie je odkázaný na pomoc druhej osoby. Podľa názoru súdu nemožno obmedzenia žalobcu považovať za extrémne do tej miery, aby mu bolo zvýšené sťaženie spoločenského uplatnenia o 50%, ktoré je možné priznať len v prípade, že ide pacienta ležiaceho, ktorý si vyžaduje podávanie umelej výživy, polohovanie a tak ďalej.

5. Z vyššie uvedených dôvodov preto v prevyšujúcej časti súd prvej inštancie žalobu zamietol.

6. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol v zmysle ustanovenia § 255 ods. 1 CSP s prihliadnutím na to, že úspech žalobcu bol len v rozsahu 30% a jeho neúspech cca 70%, preto zaviazal žalobcu na náhradu trov žalovanej v rozsahu 40%.

7. Proti rozsudku súdu prvej inštancie bolo podané odvolanie zo strany žalobcu proti výroku, ktorým súd žalobu v prevyšujúcej časti zamietol. Dôvodom podania odvolania bolo nesprávne právne posúdenie veci ako aj to, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Žalobca poukázal na skutočnosť, že nesprávne právne posúdenie spočíva v priznaní zvýšenia sťaženia spoločenského uplatnenia len vo výške 15%, pričom vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, nakoľko žalobca je natrvalo vylúčený v dôsledku trvalých somatických zdravotných ťažkostí z plnohodnotného pracovného, osobného, rodinného, spoločenského, športového a manželského života, pričom utrpel úraz v mladom veku, je invalidným, môže vykonávať zárobkovú činnosť len vo výške 55%, s výkonom práce bez nadmernej fyzickej záťaže. Rovnako nie je istá budúcnosť zhojenia jeho rany na nohe a má preto trvalé somatické následky. Doposiaľ sa nevyrovnal s trvalými následkami, ktoré naďalej pretrvávajú a v pracovnej oblasti je hendikepovaný pri výbere povolania a zamestnania, pričom, ak by nedošlo k úrazu, mal možnosť vyššieho finančného príjmu pre odchod na post do zahraničia. Rovnako je hendikepovaný v oblastiach športovej činnosti a spoločenského života, pričom v tomto prípade sa nevyžaduje, aby bol registrovaným športovcom v klube. Takisto sa intenzívne venoval turistike, hubárčeniu, je obmedzený pri návšteve spoločenských podujatí, nemôže sa plnohodnotne venovať svojim deťom a následky úrazu sa prejavili aj v manželskom a intímnom živote. To, že stratil svoje koníčky, záľuby a ciele ho aj psychicky deptá a práve túto skutočnosť súd nedostatočne vyhodnotil, že aj psychická ujma je dôvodom hodným osobitného zreteľa.

8. Rovnako súd prvej inštancie nesprávne rozhodol o nároku na trovy konania, nakoľko pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania, kedy výrok súdneho rozhodnutia závisí od úvahy súdu, naďalej sa uplatňuje zásada úspešnosti žalobcu z priznaného úspechu.

9. Žalovaný v replike k podanému odvolaniu uviedol, že sa nestotožňuje s argumentmi prezentovanými v odvolaní a považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie za správne a spravodlivé ako aj primerané vzhľadom na okolnosti posudzovaného prípadu. Z dôkazov vykonaných pred súdom prvej inštancie neboli preukázané obmedzenia žalobcu v osobnom, rodinnom, spoločenskom, športovom a pracovnom živote v rozsahu jeho vylúčenia a dokazovanie ani nepreukázalo takú intenzitu následkov škodovej udalosti, ktoré by odôvodňovali maximálne mimoriadne zvýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia.

Je nepochybné, že škodová udalosť mala nepriaznivý vplyv na žalobcu, ktorý však nie je vyradený z bežného života v mimoriadnom rozsahu a jeho možnosti uplatnenia nezanikli, len v určitej miere boli sťažené, čo bolo zohľadnené v lekárskom posudku. Žalobca nie je vylúčený z rodinného, spoločenského ani pracovného života. Súd naplňajúc hypotézu ustanovenia § 5 ods. 5 rozhodol o primeranej náhrade vychádzajúc z individuálnych okolností prípadu, pričom rozhodoval aj v zmysle záverov Najvyššieho súdu vo veci 8Cdo 142/2018. V zmysle tohto rozhodnutia je zvýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia v hornej hranici prípustné vtedy, pokiaľ je poškodený po celý zvyšok života takmer vyradený z bežného života a súd rozhodujúci o zvýšení náhrady, založil svoje rozhodnutie na objektívnych a rozumných dôvodoch berúc do úvahy zásadu primeranosti a proporcionality. Žalovaný poukázal na to, že žalobca utrpel úraz nohy, pričom pred úrazom viedol bežný život bez mimoriadnych výkonov v osobnej, pracovnej, kultúrnej či športovej oblasti. Netrpí nijakými mimoriadnymi obmedzeniami, pričom aj lekár vypracujúci znalecký posudok uviedol, že bola mu po skončení liečby doporučená plná záťaž, preto považoval rozhodnutie súdu prvej inštancie za správne a navrhol ho potvrdiť.

10. Žalobca v duplike z 10.10.2019 trval na tom, že je ako mladý človek hendikepovaný vo všetkých sférach života a tento hendikep je nezvratný, pričom nie je istá ani jeho budúcnosť aj vo forme toho, že o nohu môže prísť. Žalovaný bagatelizuje rozsah jeho zranení bez lekárskeho posudku, pričom nemá pravdu ani v miere aktivity žalobcu pred úrazom, pričom poukázal na svoje obmedzenia v rodinnom, manželskom, spoločenskom a ďalších sférach života s tým, že odškodnenie má satisfakčnú funkciu a poskytuje sa len jednorázovo čo by mal súd rešpektovať.

11. Iné vyjadrenia vo veci podané neboli.

12. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) v zmysle zásad uvedených v § 470 ods. 1 a 2 CSP, vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal rozsudok v napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke, najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné s výnimkou výroku o trovách konania.

13. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

14. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

15. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností prijal správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdom prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP), okrem výroku o trovách konania.

16. Rozhodnutie súdu prvej inštancie v merite veci je konzistentné a jednoznačnými argumentmi podporil záver, ku ktorému dospel, pričom k celkovej presvedčivosti rozhodnutia súdu prvej inštancie možno uviesť, že premisy zvolené v rozhodnutí, ako aj závery, na základe ktorých k týmto dospel, sú pre nielen právnickú, ale aj laickú verejnosť prijateľné a racionálne; zároveň aj spravodlivé a presvedčivé. Právne závery sú v súlade s vykonanými skutkovými zisteniami a celkovo možno konštatovať, že napadnuté rozhodnutie, pokiaľ sa týka rozsahu jeho odôvodnenia je v súlade s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ale aj čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

17. K námietke nesprávne zisteného skutkového stavu odvolací súd poznamenáva, že v konaní pred súdom prvej inštancie bolo v dostatočnom rozsahu vykonané dokazovanie nevyhnutné pre posúdenie predmetnej sporovej veci. Z uvedeného vychádza aj odvolací súd v zmysle ust. § 383 C.s.p.. Odvolací súd na tomto mieste zdôrazňuje, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktoré objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súd sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoje nárok alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu. Z obsahu spisu mal odvolací súd za preukázané, že táto odvolacia námietka naplnená nebola.

18. K námietke o nesprávnom právnom posúdení odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Ani táto odvolacia námietka nebola naplnená.

19. K jednotlivým odvolacím námietkam odvolací súd uvádza, že žalobca v podstate zopakoval dôvody, na ktoré poukazoval v konaní pred súdom prvej inštancie, pričom súd prvej inštancie vo svojom podrobnom a precíznom odôvodnení veľmi jasne a špecificky poukazuje aj na príslušnú judikatúru presvedčivo odôvodnil zvýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia v rozsahu 15% vychádzajúc z individuálnych okolností prípadu. Rovnako ako aj súd prvej inštancie odvolací súd dospel k záveru, že napriek charakteru utrpených poranení, žalobca naďalej môže plnohodnotne vykonávať svoje pracovné zaradenie, svoju prácu v pracovnom zaradení ako bol pôvodne, čo je napriek jeho priznanému invalidnému dôchodku dôležité pre jeho spoločenské uplatnenie. Rovnako tak súd prvej inštancie správne vyhodnotil rozsah jeho obmedzenia v oblasti spoločenského, športového, rodinného, manželského života, kedy nepochybne žalobca je obmedzený v týchto oblastiach, no rozhodne nie je vylúčený z uplatnenia v týchto oblastiach. Otázka miery tohto uplatnenia je rozobratá podrobne v bodoch 34 až 36 rozhodnutia súdu prvej inštancie, s ktorými sa odvolací súd plne stotožňuje. Žalobca nebol osobou, ktorej hlavný príjem pre úrazom by bol tvorený príjmom z nejakej športovej činnosti, nepochybne šport a iné voľno časové aktivity sú dôležitými pre plnohodnotné prežívanie života. Tu žalobca nepochybne je obmedzený, no súd správne zhodnotil rozsah tohto obmedzenia vo výške 15%. Nebol preukázaný zásah do jeho rodinného či manželského života s tým, že samotná skutočnosť, že nemôže žalobca plnohodnotne viesť k športu či k nejakým koníčkom svoje deti, je rovnako podľa názoru odvolacieho súdu správne zahrnutá pod rozsah zvýšenia vo výške 15%.

20. Pokiaľ sa týka námietok vo forme psychických teda jeho následkov na psychiku, tieto odvolacie námietky odvolací súd nepovažoval za dôvodné. Ako vyplýva z citovaných ustanovení Zákona č. 437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia, je nepochybne, že určenie výšky náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia vychádza z celkového počtu bodov, ktorými sa sťaženie spoločenského uplatnenia hodnotilo v lekárskom posudku. Následne je možné v zmysle § 5 v prípadoch hodných osobitného zreteľa zvýšiť náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia najviac o 50%. Je nepochybne, že súd môže rozhodovať len o zvýšení náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia vychádzajúc z obmedzení, ktoré sú obodované v lekárskom posudku, pričom ako vyplýva z lekárskeho posudku žalobcu (č.l. 6 spisu) u žalobcu nebola žiadna diagnóza priznaná na jeho psychike, a preto bez priznania takéhoto základu nie je možné zvyšovať sťaženie spoločenského

uplatnenia z položiek, ktoré sa netýkajú psychických následkov. Preto tieto odvolacie námietky nie sú dôvodné.

21. Najvyšší súd v rozhodnutí sp.zn. 3Cdo/209/2017 zo dňa 21.6.2018 konštatoval, že úvaha súdu v zmysle § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z.z. nie je celkom voľná, lebo právny predpis ju usmerňuje tým, že rámcovo stanovuje predpoklady pre vznik nároku na základnú výmeru odškodnenia a tiež hľadiská, ktoré treba mať na zreteli. Pokiaľ zákon stanovuje rozpätie prípustného zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia (až o 50 %), je nepochybné, že rozsah zvýšenia tejto náhrady musí byť diferencovaný. Diferenciácia rozsahu zvýšenia tejto náhrady musí vystihovať individuálne okolnosti každého prípadu. V reálnom živote sa vyskytujúce rozdiely v osobnosti človeka, v jeho individuálnych potrebách, životnom zameraní, v miere jeho angažovanosti v najrozmanitejších sférach života, ako aj odlišnosti v miere závažnosti poškodenia zdravia a intenzite obmedzenia poškodeného sa nevyhnutne musia prejavíť aj v diferencovanom prístupe k zvýšeniu tejto náhrady. Zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia v zmysle § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z.z. sa teda neobmedzuje len na prípady vysokej úrovne predchádzajúceho uplatnenia poškodeného v spoločnosti (v kultúrnej, umeleckej, športovej a podobnej sfére života), ale je opodstatnené aj v prípadoch ďalších, v ktorých to odôvodňujú individuálne okolnosti zistené vykonaným dokazovaním. V praxi všeobecných súdov ide o okolnosti najrozmanitejšej povahy, ktoré môžu, avšak nemusia odzrkadľovať mieru spoločenského angažovania sa poškodeného pred škodovou udalosťou.

22. Z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3 Cdo 464/2015 vyplýva, že súd musí dbať na to, aby priznaná výška náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia podľa § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z.z. bola založená na objektívnych a rozumných dôvodoch a aby medzi výškou priznanej náhrady a spôsobenou škodou existoval vzťah primeranosti. Za spravodlivé rozhodnutie o nároku na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia treba považovať také rozhodnutie, ktoré rešpektuje princíp proporcionality. Tento princíp vyžaduje, aby existoval vzťah primeranosti medzi priznanou výškou náhrady a spôsobenou ujmu.

23. Napriek stupňu poškodenia zdravia žalobcu nejde v jej prípade o najzávažnejšie možné sťaženie uplatnenia sa v živote, ktoré by odôvodňovalo využitie plného zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia v zmysle § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z.z. Na základe uvedených dôvodov dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancii pri stanovení zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia o 15 % zachoval zásadu primeranosti a svoje právne úvahy, podložené výsledkami vykonaného dokazovania, náležite odôvodnil.

24. Obdobné závery vyplývajú aj z rozhodnutia NS SR sp. zn 8 Cdo 142/2018.

25. To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry ESLP. Judikatúra tohto súdu však nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Zodpovedané majú byť len tie otázky, ktoré majú pre vec zásadný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998. Ústavný súd SR vyslovil, že: "súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu". (porovnaj IV. ÚS 115/03). S poukazom na uvedené odvolací súd nepovažoval za potrebné sa vyjadrovať k ostatným dôvodom odvolania, nakoľko tieto sú pre rozhodnutie v merite vecí bez významu.

26. Podľa § 388 CSP odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku III., kedy odvolací súd považoval za dôvodné odvolacie námietky žalobcu, že v takomto prípade sporu, kedy rozhodnutie závisí od úvahy súdu, je potrebné aplikovať základné princípy Civilného sporového konania a nevychádzať z matematického výpočtu uplatnenej a priznanej náhrady. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na komentár k Civilnému sporovému poriadku, z ktorého vyplýva, že:

„Civilný sporový poriadok nemá ustanovenie obdobné ustanoveniu § 142 ods. 3 OSP, ktoré sa uplatňovalo ako lex specialis vo vzťahu k § 142 ods. 2 OSP (k tomu napr. nález Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 142/2014). Na rozdiel od predchádzajúcej právnej úpravy nová právna úprava už neobsahuje tri špeciálne skutkové podstaty (§ 142 ods. 1, 2 a 3 OSP), ale len dve (§ 255 ods. 1, 2 CSP). Na prvom mieste je zásada úspechu a v prípadoch, keď mala strana sporu vo veci úspech len čiastočný, platí pravidlo obsiahnuté v § 255 ods. 2 CSP (pomer úspechu).

Zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu (sudcovské právo) alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nemožno ho totiž ad absurdum zaťažovať procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti.

Pri rozhodovaní o náhrade trov konania v tomto prípade treba rozlíšiť, čo je základné a čo sprevádzajúce (pozri k tomu napr. nález Ústavného súdu ČR, III. ÚS 170/99). Za základné sa považuje rozhodnutie, že do žalobcovho práva bolo zasiahnuté.

Vhodným riešením potom bude, že žalobca má právo na plnú náhradu trov konania, avšak výlučne iba z prisúdenej sumy (nie zo sumy žalovanej). Priznanie plnej náhrady trov konania výlučne z prisúdenej sumy je v tomto prípade zdôvodniteľné cez interpretáciu pojmu „úspech vo veci“ (§ 255 CSP), keďže ten, ako je uvedené vyššie, sa skúma čo do právneho základu, a nie čo do výšky priznaného nároku. (BARICOVÁ, Jana. § 255 [Náhrada trov podľa úspechu]. In: ŠTEVČEK, Marek, FICOVÁ, Svetlana, BARICOVÁ, Jana, MESIARKINOVÁ, Soňa, BAJÁNKOVÁ, Jana, TOMAŠOVIČ, Marek. Civilný sporový poriadok. 1. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2017, s. 923. ISBN: 978-80-7400-629-6.)”

27. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté v zmysle ustanovenia § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP s prihliadnutím na skutočnosť, že žalovanému, ktorý bol v odvolacom konaní plne úspešný v merite veci trovy konania nevznikli.

28. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).